

[Knud Kristensen.]

pelse af Betalingsterminerne. Jeg kan derfor anbefale disse Ændringsforslag til Vedtagelse.

Som sagt har jeg paa mit Partis Vegne ved første Behandling udtalt mig om selve Principperne for Skatten, ganske vist i korte Udtalelser, og jeg har derfor ikke fundet nogen Foranledning til at gentage lignende Betragtninger i Betænkningen. Det er Grunden til, at vi fra vor Side ikke har fremsat nogen Særudtalelse i Betænkningen, vi henviser til de Udtalelser, som blev fremsat ved første Behandling.

Dermed skal jeg anbefale Ændringsforslagene til Vedtagelse.

Korsgaard: De stillede Ændringsforslag, som mit Parti kan tiltræde, er jo ikke særdeles betydningsfulde, men de betyder dog en lille Lempelse. Navnlige synes jeg, at Lempelsen er forholdsvis betydelig derigen- nem, at Personer ikke skal betale straks tre Fjerdedele og i anden Omgang en Fjerdedel, men at de kan betale med Halvdelen i første Omgang og Halvdelen i anden. Jeg lægger ogsaa Vægt paa, at Betalingsfristen for første Rate er udsat til den 15. Januar, uden at man har forandret Forfaldsdagen for Skatten. Dette kan, som de, der er lidt inde i Skatteforhold, ved, for visse Personer faa dog nogen Betydning med Henblik paa det kommende Aar.

Som det fremgaar af den korte Særudtalelse, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har afgivet, er vi vedblivende af den Mening, at Statsskatteskaalen, som den er, ikke egner sig til en saa voldsom Beskatning som den, der gennem Forslaget indføres, og vi understreger navnlig, at Formueskatten i dette Tilfælde bliver haardere, end rimeligt er, og dette uden Hensyn til, hvad den paagældende Skatteyder har i Indtægt. Normalt skulde man dog gerne kunne betale sin direkte Skat af den Indtægt, man har, og samtidig opretholde en Levestandard, der nogenlunde svarer til ens økonomiske Forhold. Jeg maa ogsaa forstaa Udtalelser, fremsat baade i Udvalget og her i Salen af den højtærede Finansminister, saaledes, at det bliver sidste Gang — og eneste Gang, kan man jo sige —, at man bruger en saa skematisk Fremgangsmaade som den, der er anvendt her.

Som det allerede er bemærket, har Spørgsmaalet om Beskatning af Brugsforeninger spillet en vis Rolle i den korte Udvalgsbehandling, som har fundet Sted. Nu skal man ikke røbe, hvad der foregaar i Udvalg, men naar det i Forvejen er røbet,

kan det vel ikke være nogen synderlig Forbrydelse at komme en lille bitte Smule ind paa det. Det er jo blevet røbet, at vi fra konservativ Side havde stillet et Ændringsforslag om Brugsforeningsbeskatning. At sige, at dette Forslag blev modtaget med udpræget Velvilje, vilde ikke være at holde sig helt til Sandheden. Det blev sagt, at Forslaget i mange Henseender ikke var godt, og jeg tør paa ingen Maade paastaa, at Forslaget er uden Fejl. Det er jo næppe sandsynligt, at et Problem, som man nu, om jeg saa maa sige, har tærsket Langhalm paa i al den Tid, jeg har været i Rigsdagen — og det er dog mere end 20 Aar —, kan løses paa en Studs gennem et eller andet Forslag. Det har vi heller ikke troet, at det kunde gennem det Forslag, vi stillede, men vi ønskede derigennem at føre Sagen frem til en, om jeg saa maa sige, principiel Afstemning her i Salen. Jeg mener at turde sige, at Udvalgets Flertal ikke syntes om at faa en saadan Afstemning — maaske tager jeg fejl, men det er i hvert Fald mit Indtryk —, og som Betaling, om jeg saa maa sige, for ikke at føre Forslaget frem til Afstemning fik man altsaa i Betænkningen, som er tiltraadt af hele Udvalget, indføjet disse Bemærkninger:

„Udvalget henstiller til Finansministeren ved kommende ekstraordinær Beskatning at optage Spørgsmaalet om Beskatning af Andelsselskaber, Brugsforeninger m. m. til Undersøgelse.“

Jeg lægger naturligvis ganske afgørende Vægt paa Ordene „ved kommende ekstraordinær Beskatning“, fordi de efter min Mening i Virkeligheden sætter Fristen meget kort. Der er jo i den Situation, vi befinder os i, og efter de Udtalelser, der allerede er fremsat af den højtærede Finansminister, ikke Tvivl om, at saadan ekstraordinær Beskatning vil komme til at staa over for meget snart, og da er det saa mit Haab, at Ministeren vil modtage Henstillingen i den Aand, som jeg vil antage den er givet i fra hele Udvalgets Side, og hvori den i hvert Fald er tiltraadt fra Mindretallets Side, den Aand nemlig, der siger, at nu maa der gøres et endda meget alvorligt Forsøg paa at bringe noget positivt ud af dette Spørgsmaal.

I sig selv kan det jo siges at være urimeligt, at visse Personer eller Selskaber er fri for Skat, naar andre overhovedet beskattes, men det er klart, at dette Misforhold kommer stærkere og stærkere frem, i jo højere Grad de andre beskattes, medens samtidig de første vedbliver ikke at være beskattet.

Rent sagligt skulde jeg heller ikke tro,